

Καιρός να «ανακρούσουμε πρύμναν»

/ Γενικά

image not found or type unknown

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη

Φιλολόγου, MSc

Αφορμή για το παρόν άρθρο στάθηκε μια συνέντευξη, που άκουσα από το ραδιόφωνο, του κ. Αντώνη Λοΐζου, επαίοντα περί τα κτηματομεσιτικά και τα θέματα ανάπτυξης γης, ο οποίος ανέφερε ότι ξένοι μεγαλοεπενδυτές του είπαν ότι θέλουν, αλλά δεν μπορούν να επενδύσουν στην Κύπρο, γιατί οι τιμές είναι ακόμη πολύ ψηλές. Δεν έχω λόγο να αμφισβητήσω τα λεγόμενα ενός σοβαρού επαγγελματία. Και διερωτάται ο κάθε νοήμων πολίτης αυτού του τόπου. Καλά, μερικοί ακόμη δεν κατάλαβαν τι συνέβη; Δεν κέρδισαν αρκετά εκατομμύρια όλα αυτά τα χρόνια «των ολβίων»; Είναι ανάγκη να κερδοσκοπούν ακόμη και σήμερα σε βάρος του τόπου μας; Δεν κατάλαβαν ότι ο καιρός της κραιπάλης, της ρεμούλας, της λαμογιάς και της αρπακτής τελείωσε; Ας χαμηλώσουν τις τιμές, κι ας κερδίσουν λιγότερα, παρά να τους μείνουν όλα απούλητα, αφού αυτοί βίωσαν πρώτοι την κρίση. Κι αυτό παρουσιάζεται παντού στην Κύπρο, από τις καφετέριες, τα εστιατόρια, τα καταστήματα, τα φαρμακεία κ.α., όπου, παρά το ότι πολλοί

άνθρωποι ζουν στα όρια της φτώχειας, πάμπολλοι έχασαν ή θα χάσουν σύντομα τις δουλειές τους και τα ωφελήματά τους, κι όλοι σχεδόν είδαν τις απολαβές τους να συρρικνώνονται, οι τιμές γενικά είναι στα ύψη, ενώ στην Ελλάδα, όπως παραδέχονται και οι φοιτητές μας, οι τιμές έχουν μειωθεί θεαματικά. Θα ήθελα να αναφέρω ότι είμαι από τους ανθρώπους που από τη φύση τους είναι αισιόδοξοι. Πιστεύω ότι ο πεσιμισμός και οι γογγυσμοί είναι ο χειρότερος σύμβουλος σήμερα. Εξάλλου, εμείς περάσαμε πολύ χειρότερα το 1974, και καταφέραμε και σταθήκαμε στα πόδια μας. Κάποιοι, οι πιο άτυχοι, έχασαν τους αγαπημένους τους. Τότε, χάσαμε όλη την περιουσία μας σε μια νύκτα. Πολλοί, γίναμε νεόπτωχοι, ενώ, όσοι δεν έχασαν τίποτα από τον πόλεμο στο ίδιο το νησί μας, όχι μόνο δεν μας συνέτρεξαν, αλλά χαιρέκακα κερδοσκοπήσαν σε βάρος μας, πουλώντας μας τις «καφκάλλες» τους, όπως προσφύως τις ονόμασε η Αμμοχωστιανή αρχόντισσα κ.Λούλα Ιωνίδου, σε τιμές που λες και πουλούσαν χρυσάφι. Καταστραφήκαμε εμείς, για να ανέβουν πάνω στο σβέρκο μας οι άλλοι. Έτσι, οι μισοί που ήταν «τυχεροί», είδαν τις περιουσίες τους να ανεβαίνουν στα ύψη, και να αποκτούν πλασματική υπεραξία, και στη δική μας δυστυχία στήριξαν τη δική τους ευημερία, που πριν δεν φαντάζονταν ποτέ, ούτε στα όνειρά τους. Και δεν έφτανε μόνο αυτό, αλλά έμεινε παροιμιώδης και η φράση κάποιων ανεγκέφαλων «φάε, μάνα μου, το φαί σου, γιατί εν να σου το φάει ο πρόσφυγας». Κι ας είχε ο πρόσφυγας πιο πολλά απ' αυτούς, γιατί πολλοί φέραμε μαζί μας χρήματα που είχαμε, ενώ δεν ξέρω, αν γίνονταν αυτοί πρόσφυγες, αν είχαν τίποτα για να πάρουν μαζί τους. Ευτυχώς, όμως, που υπήρχε και η Ελλάδα μας και μας σπούδασε δωρεάν, κι έστειλε ο κόσμος αφειδώλευτα από το υστέρημά του. Προσωπικά, στην περίοδο των σπουδών μου και μετά, ευτύχησα να έχω μια οικογένεια που έλκει την καταγωγή της από τη Νέα Έφεσο (Κουσάντασι), τη Σάμο και την Κωνσταντινούπολη, κι έτσι πέρασα ανώδυνα την προσφυγιά, γιατί με συνέτρεξαν. Αυτά τα πρόσωπα μέχρι σήμερα είναι μέρος της οικογένειάς μου. Σήμερα, σε σχέση με το 1974, έχουμε τα σπίτια μας, μην πω τις σπιταρώνες μας, τα εξοχικά μας, (μήπως οι επαύλεις στον Πρωταρά και την Πάφο ανήκουν σε εξωγήινους;) τις αυτοκινητάρες μας και τους μισθούς μας, έστω και κουτσουρεμένους. Αυτό, ασφαλώς, ισχύει για όσους δεν έχασαν τις δουλειές τους ή δεν είδαν τους μισθούς τους να καταρακυλούν επικίνδυνα, όπως η πλειοψηφία των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Αυτή είναι η νέα κατηγορία των «νεόπτωχων». Είναι οι άνθρωποι που υποφέρουν, που δεν μπορούν να ζήσουν την οικογένειά τους, που σταματούν τα παιδιά τους από τις σπουδές τους, που φυλακίζονται γιατί δεν πλήρωσαν το ρεύμα τους, ενώ οι μεγάλοι κλέφτες κυκλοφορούν περήφανοι, που, που ... Υπάρχουν ακόμη και οι νέοι που δεν μπορούν πια να κάνουν όνειρα, οι νέοι της γενιάς των 500 ευρώ, οι νέοι που τριγυρνούν άνεργοι και θα αναγκαστούν να ξενιτευτούν. Αυτοί είναι τα πραγματικά θύματα της κρίσης που βιώνουμε. Γιατί δεν μπορώ να αντιληφθώ ότι βιώνει την κρίση το ίδιο ο άνεργος ή ο βιοπαλαιστής των πεντακοσίων και οκτακοσίων ευρώ ή ο

συνταξιούχος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με ένα ζευγάρι που έχει εισόδημα τεσσάρων, πέντε, έξι, επτά ή και πάνω από οκτώ χιλιάδες ευρώ τον μήνα. Μη μιλήσουμε για τους λαβόντας πολλαπλά bonus ή και πολλαπλές συντάξεις. Μη μιλήσουμε για μεγαλοκαρχαρίες. Μη μιλήσουμε για λαμόγια παντός είδους που φαίνεται ότι ενδημούν στην αγία νήσο μας. Τα ακριβά εστιατόρια στα παραλιακά μας θέρετρα αυτή την εποχή είναι γεμάτα. Πώς βιώνουν την κρίση όσοι ξοδεύουν ασύστολα τόσα χρήματα; Πολλοί ευθύνονται γι' αυτή την κατάντια του λαού μας. Κι ας μην τα φορτώνουμε στην τρόικα, αφελώς και με κουτοπόνηρη διάθεση. Η τρόικα ήρθε να μας νοικοκυρέψει, αφού μόνοι μας δεν τα καταφέραμε. Εμείς την καλέσαμε. Συγκεκριμένα, οι κύριοι που, αφού μας οδήγησαν στο βάραθρο με την εγκληματική αμέλεια, την αδαημοσύνη, την ανικανότητά τους, τώρα «ποιούν την νύσσαν» και τη δαιμονοποιούν. Πόσο κατώτεροι φάνηκαν των περιστάσεων! Ενεοί και εμβρόντητοι ακούμε συνεχώς για σπατάλες, διασπάθιση δημοσίου χρήματος, ηγεμονικές απολαβές, επιδόματα, «bonus» σε πρίγκιπες, ευνοιοκρατία και νεποτισμό, αμοραλισμό και διαφθορά του χειρίστου είδους. Ακόμη και σήμερα, είναι ανάγκη να δίνονται ασύλληπτοι μισθοί στο δημόσιο; Έπρεπε από καιρό να είχαν κουτσουρευτεί. Αναμφίβολα, όλοι είχαμε πολύ κακομάθει, κι ο καθένας έχει το μερίδιο της ευθύνης του, αλλά κάποιιοι νόμισαν ότι ήταν «θεοί» που ήταν στο απυρόβλητο και διαχειρίζονταν τα λεφτά του κοσμάκη, λες και ήταν το τσιφλίκι του πατέρα τους. Λες κι αυτοί ήρθαν από άλλο πλανήτη, κι οφείλαμε να τους χρυσοπληρώνουμε. Λες και αυτοί μόνο είχαν πτυχία και μυαλό και ικανότητες, και γενικά ήταν διάνοιες που πρώτη φορά εμφανίζονταν στη γη. Κι αυτό φάνηκε από τις πράξεις τους που δείχνουν πόσο «λίγοι» ήταν. Δραματικά «μικροί». Ανάξιοι των περιστάσεων. Αναντίρρητα, όλα αυτά που βιώνει η Κύπρος σήμερα οφείλονται στο γεγονός ότι θεοποιήσαμε τους αριθμούς. Ότι πιστέψαμε πως τα οικονομικά λύνουν όλα τα προβλήματα. Πως ο Homo Econimicus είναι ένα ανώτερο είδος, εκλεκτό. Υποδουλωθήκαμε στην ύλη και ξεχάσαμε το πνεύμα. Πορευόμαστε χωρίς ηθικό κώδικα, χωρίς γνώση της ιστορίας και του πολιτισμού, χωρίς ανθρωπιστική παιδεία, χωρίς καλλιέργεια, χωρίς φόβο Θεού. Φαίνεται ότι ισχύει περίτρανα στην εποχή μας και την περίπτωσή μας η φράση του ιστορικού μας Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου: **«Λαοί και πολιτείες που υποδουλώνονται στην ευμάρεια και τον υλισμό είναι καταδικασμένοι να εξαφανιστούν, αργά ή γρήγορα, από το πρόσωπο της γης»**. Χρειάζεται, λοιπόν, αν θέλουμε να σωθούμε, άμεσα και χωρίς χρονοτριβή, επιστροφή στις αρχές και τα ιδανικά μας, στις ανθρωπιστικές αξίες του ελληνικού και χριστιανικού πολιτισμού μας, τις αιώνιες και αναλλοίωτες, που γαλούχησαν τόσες γενιές κι έβγαζαν εθνικούς ευεργέτες, άρχοντες, αλτρομιστές, ανθρώπους της προσφοράς και της ανιδιοτέλειας. Ανθρώπους που θυσίαζαν την προσωπική τους ευδοκίμηση για το κοινό συμφέρον, κι όχι αντίθετα, όπως έγινε σήμερα. Ανθρώπους, όπως τον Αντώνιο Μπενάκη, γιο του μεγάλου ευεργέτη Εμμανουήλ Μπενάκη, που πέρα από τις άλλες ευεργεσίες

του προς το έθνος, δώρισε όλα τα κοστούμια του στους φαντάρους που γύρισαν ρακένδυτοι από το μέτωπο το 1941, μετά την εισβολή των Γερμανών, και πέρασε όλη την περίοδο της κατοχής με ένα κοστούμι. Υπάρχει κανένας σήμερα από αυτούς τους «Κούρκουλους» των χρηματοοικονομικών που να πέρασε καν από το μυαλό του να βοηθήσει τους φτωχούς ή να χαρίσει κανένα από τα κοστούμια του, των μεγάλων ιταλικών οίκων, σε άνεργους νέους; Αντίθετα, παραπονιούνται ότι δεν πήραν όσα εκατομμύρια τους υποσχέθηκαν. Έλεος πια! Πόσος ναρκισσισμός! Πόση αναισχυντία! Πόση απληστία! Αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά των ανθρώπων αυτών που έγιναν ευεργέτες του έθνους με τα σημερινά λαμόγια, που δεν έχουν αρχοντιά, δεν έχουν αγωγή, δεν έχουν Παιδεία. Αυτοί είχαν Παιδεία. Και Παιδεία είναι η Ανθρωπιστική Παιδεία. Αυτή μόνο δημιουργεί ανθρώπους. Η έλλειψή της δημιουργεί τέρατα. Τα είδαμε. Είδαμε πού μας οδήγησαν. Καιρός να «ανακρούσουμε πρύμναν». Όσο υπάρχει καιρός.